

Minun lauluni on rampa, syntymästä siivetön.
Olen monesti sen tuonut luokse Sinun, Virheetön.
Miksi lauluni on rampa? Miksi nousta ei se saa?
Miksi tuulet eivät huoli, miksi kutsuu kylmä maa?
Voitko, Herra, armahtaa?

Minun sieluni on aina ollut lyöty, toivoton.
Silti toivoon aina noussut saaden aina vahingon.
Etkö voisi sitä kuulla, kun se kääntyy yhä vain
rukouksen heikon suulla puoleen Sinun, ainoain?
Miksi laulun edes sain?

Minä tahdon olla siinä, missä Sana hoitaa saa,
enkä pois voi koskaan mennä, kun en osaa luovuttaa,
mutta yhä Herraa varron yhä kysyn, miksi näin.
Yhä tahdon rauhaa Herran, vaikka hyllyn osaan jäin
ilman voimaa käsissään.

Yhä rukousta pusken, vaikken tiedä kuulevan
edes veljen vierelläni, saati suuren Jumalan.
Yhä koitan ylös nousta yhä lyönnit ravistan
mielestä jo nähdessäni savun tulen sammuvan.
Vielä pääni taivutan.

Vielä olen tässä, vaikken tiedä, minut tahdotko,
koska muuta koskaan ollut ei. Se onko vahinko?
Onko vahinko, kun tiedän, etten löydä muutakaan?
Se ei järkeen käy, vaan mikset alta liian kylmän maan
nosta, kun en kuollutkaan?

Mikset käske suvun miesten, kiveen käydä painavaan?
Mikset huuda tätä lasarusta aamuun parempaan?
Niinhän huudon Joonan kuulit vaikka ei hän mielellään,
työhön lähtenyt, vaan työtä pyydän, työtä vaille jään.
Kelvannenko ensinkään?

Silti olen tässä: tässä missä kohtaat syntisen.
Silti, niin kuin ennenkin, vain Herran tykö pakenen.
Ymmärtäisin kuoleman ja iki-eron luotasi.
Ymmärrä en, käteni kun Herran kättä hamusi.
Mikä nyt on tahtosi?